

4. Koupel

Někdy před spaním nám pan Horáček vypráví příběhy z bible. Je to vždycky moc a moc zajímavé, někdy dokonce tak zajímavé, že z toho až usnu.

Včera večer pan Horáček vyprávěl příběh o ovečkách a říkal, že Pán Bůh o nás pečuje zrovna tak jako pastýř o ovečky a že i my se máme starat jeden o druhého.

Matyáš si to vzal k srdci. Hned druhý den, v sobotu, vyskočil z postele už brzy ráno. Vstal dokonce tak brzo, že byl vzhůru dřív než paní Horáčková, a k mé smůle se vrhl zrovna na mě.

"Muki, vstávat! Už je ráno!"

"Vždyť je sobota," kňourám z pelíšku.

"To nevádí, čeká nás velký úkol. Dnes o tebe budu pečovat."

A jáje, pomyslím si, co to zase bude?

"Muki," povídá Matyáš důležitě a zvedá ukazováček do výšky, "rozhodl jsem se, že když se máme starat jeden o druhého, musím se i já se o tebe více starat, a tak jsem pro tebe přichystal překvapení."

"Že by to byl nový pelíšek? Nebo nový kartáč na můj kožíšek? Zrovna včera jsem v obchodě viděl takový pěkný, barevný..."

"Ale kdepak, něco lepšího!" prohlásí Matyáš a běží do koupelny. Za chvíli je zpátky.

"Podívej," povídá a staví na zem bílé umyvadlo.

"Cože? Umyvadlo?" divím se. Takže žádný pelíšek.

"Jasně, že umyvadlo. Bude totiž koupel!"

"Hm," zabručím zklamaně a Matyáš mi mezitím sundává obojek. Za chvíli už stojím v umyvadle.

"Tak a jdu pro vodu," prohodí Matyáš a mizí zase v koupelně. To mám tedy radost. Koupel! Nic horšího už si na mě vymyslet nemohl.

"Vodááá!" volá Matyáš a vylije na mě plný kýbl.

"Ňuf! Chruf! Chňuf!" prskám a mračím se a skoro nevidím. Matyáš si toho ani trochu nevšimá a s úsměvem povídá: "Tak a teď' nějaký šampon. Musíš být pěkně čist'oučký jako hezký pejsek."

A už zase mizí v koupelně. Už abych to měl za sebou. Ten Matyáš má někdy příšerné nápady.

"Muki, smůla, šampon není! Ale našel jsem něco jiného, s tím to určitě půjde taky." A než jsem se rozkoukal, už na mě lije nějakou podivnou hmotu, vypadá to trochu jako smetana. Nenápadně to zkusím olíznout.

"Fuj tajksl!" kňučím a prskám na všechny strany.

"Ale Muki," diví se Matyáš a drhne mi záda a t'apky, "to se přece nejí, to není zmrzlina, to je pěna, kterou má tatínek na holení." Cože? Pěna na holení? No, jen abych z toho neměl nějaké nepříjemnosti. Třeba nějakou vyrážku, to bych se pak musel pořád drbat.

"Tak, a je to," povídá Matyáš konečně a lije na mě další kýbl vody. "No, jen se podívej, jak jsi pěkně čist'oučký." Hm, at' koukám, jak koukám, nezdá se mi, že bych byl nějak moc čistý. Kožíšek mám celý zplihlý a slepený.

"Je to spíš horší než předtím," povídám a mračím se vyčítavě.

"Hm, skoro máš pravdu," připouští Matyáš váhavě. "Co budeme dělat?"

"To já nevím," odpovídám chladně, "ted' si s tím udělej, co chceš, ale kožíšek chci mít zase jako dřív."

"Neboj, budeš," volá Matyáš a zase zmizí v koupelně. "Podívej, co jsem našel!" Matyáš drží v ruce nějakou láhev. Co je to na ní napsáno? ČISTIČ ŠPÍNŮ.

"A myslíš, že to s tím půjde?" ptám se trochu nedůvěřivě. "Ale neboj, to víš, že půjde. Je to na špínu? Je! Chceš být čistý? Chceš! Tak je to přesně to, co potřebuješ!"

No, když to říká Matyáš, tak to asi bude pravda. Ale ten čistič mě najednou nějak nepříjemně štípe. To je divné, a štípe to pořád víc a víc... To asi nebude správný čistič!

"Aúú, Matyáši, to pálí!" štěkám a skáču z umyvadla. Hop na postel a hop na stůl vedle pavouka! Jenom honem něco udělat, aby to tak neštípalo. Aúúú!

"Muki, počkej," volá Matyáš a snaží se mě chytit, "musím tě umýt!"

"Aúú, aúú!"

Najednou se ve dveřích objeví paní Horáčková. "Co se to tady děje? Docela jste nás s tatínkem vzbudili."

"Chtěl jsem Mukiho vykoupat a nemáme šampon."

"Aúú, aúú!" křičím a skáču paní Horáčkové do náruče. "Rychle s ním pod vodu, vždyť je to žíravina!"

Ach, paní Horáčková je opravdu anděl. Odnese mě do vany a oplachuje teplou vodou. Áááh, to je úleva, už to pálí míň.

"Tak," povídá paní Horáčková a balí mě do ručníku, "a příště, Matyášku, s mytím Mukiho raději počkej na nás s tatínkem." Vždyť jsem to říkal, že paní Horáčková je nejhodnější ze všech.

A večer, když s Matyášem oba ležíme každý ve svém pelíšku a já už mám zase pěkně čisté a rozčesané chloupky, povídám: "Víš, z čeho mám, Matyáši, největší radost?"

"Nevím. Z čeho?"

"Z toho, že i když my občas něco popleteme, tak Pán Bůh nikdy nepoplete nic a stará se o nás dobře."

"Hm, to máš pravdu," zívne Matyáš, a za chvíli už oba spokojeně spíme. Dobrou noc!